

Lovforslag bliver ophøjet til Lov. Jeg har ikke kunnet se, at der kunde være noget til Hinder for, at dette maatte kunne drages ind under det samme Ministerium og den samme Styrelse; der bliver Splittelse nok tilbage, der ligger endnu en Del deraf under Kultusministeriet, som af andre Hensyn ikke kan drages ind derunder, og andet under Indenrigsministeriet navnlig vedrørende Rattigbæfenet, med Hensyn til hvilket det heller ikke kan lade sig gøre. Jeg henstiller det kun til Overvejelse, om det ikke var ønskelig af Hensyn til større Ensartethed og hurtigere Ekspedition at faa saa meget samlet som muligt, saa meget mere som jeg antager, at den Institution, som herved skal stables, kan være livskraftig.

Den ærede sidste Taler berørte navnlig § 9. Ved den Stikkelse, hvori den her foreligger, vil jeg ogsaa have nogen Betænkelse, dog ikke den samme som han. Jeg tror ikke, han har Ret i, at det er umuligt for Justitsministeriet at suspendere en Læge, naar Sundhedsraadet ikke enstemmig har indstillet ham dertil. Der staar i sidste Punktum: „Under paatrængende Omstændigheder er Sundhedsraadet bemyndiget til samtidig med at gøre Indberetning til Justitsministeren, foreløbig at forbyde den paagældende Udøvelse af sit Kalds Forretninger“; men der staar ikke, at denne Indstilling skulde være vedtaget enstemmig. Skulde det være Tilfældet, maa der Vædringer til i saa Henseende; jeg mener nu ikke, det er nødvendigt. Jeg har ikke samme Sky, som det ærede Medlem har for at affedige Embedsmænd uden ved Dom; jeg tror, at det kan være praktisk, paa flere Punkter naturligt med tilstrækkelig Betryggelse, at faa en lettere Maade at kunne affedige Embedsmænd paa, navnlig her paa dette Omraade; men ganske vist, som det her er sat, er det ubestemt. Ja, i en Henseende er det bestemt nok; her staar: Raadets enstemmige Indstilling. Det skal jeg ikke have noget at indvende imod; det er bestemt nok; men ellers er det ubestemt med Hensyn til Forseelsen. Der maa kunne indsættes noget i Paragraffen om, hvilke Forseelser der navnlig tænkes paa; der er jo ikke noget i Vejen for, at de eksempelvis kunne anføres. Ganste vist har jeg al Respekt for Lægerne, vi maa jo alle erkende, at de have gjort et stort Arbejde, og at de langtfra altid have arbejdet under overvættets gunstige Forhold, nej, tværtimod under Modsvind og Modstand fra mange Sider, hvor de have ønsket Reformere; der er næppe en Sag af stor menneskelig human Betydning, som Lægerne ikke have stillet sig

i Spidsen for. Heller ikke maa det glemmes, at Sygekasernerne aabenbart skulde Lægernes beredvillige Ofre, at de overhovedet kunne eksistere; de vilde i det mindste ikke i den Grad være udbredte, hvis ikke Lægerne havde arbejdet saa uegenlyttig, som de have gjort. Ikke desto mindre maa det befrægtes, at denne Stand maatte kunde have Tilbøjelighed til at føle sig vel meget som Stand; flere af dem kunne jo være tilbøjelige til at se udelukkende fra deres eget mere snævre Synspunkt end fra det almindelige. Man kunde jo tænke sig, at f. Eks. en Læge udøvede en vis Virksomhed, som de andre Læger ikke synes om, f. Eks. homøopatisk Lægevirksomhed omkring i andre Lægers Distrikter, eller benyttede den magnetiske Metode — der er jo Læger, som give deres Navn dertil — og man kunde da tænke sig, at Læger fra et strengt laugsræstigt Standpunkt kunde optræde mod dem med Advarsler og Suspension, skønt disse Metoder netop kunne være til Gavn for Lægevidensskaben. For at undgaa disse mulige Misbrug vil jeg mene, at det vilde være heldigt, at det udtryffeligt betegnes, at der navnlig tænkes paa Misbrug, som støde an mod Sædeligheden, om jeg saa maa sige. Den ærede Minister nævnedes selv i Motiveringen forfættelige Misbrug, og jeg er enig med den ærede Minister i, at under saadanne Forhold vilde det være heldigt ikke at gaa Domitolcnes Vej; den er for langsom og besværlig i saadanne Tilfælde.

Lønnaerne forekomme mig ikke for høje. En Medicinaldirektor kan man virkelig ikke sætte ringere end enkelte af de bedst lønnede Embedsmænd. Man maa stille ham saaledes, at han ikke behøver at have anden Sysselsættelse, end hvad der hører til hans Embedsgerning. Det er maatte Tvivl underkastet, hvor vidt de to Medicinalraader ikke skulde sættes i Stand til at have mere Tid til deres Raadighed og altsaa have noget mere Løn. Jeg henstiller dette. Det er muligt, at de netop ved at erhverve deres Ophold ved Arbejde udenfor denne Gerning ville faa en Erfaring, de ellers savne; maatte har Forslaget netop her truffet det rette. — Jeg kunde ønske, at den ærede Minister, hvis han er i Besiddelse af nogle Oplysninger om de Erfaringer, man har indhentet i Sverige og Norge om de derværende Forhold, om ikke nu, saa under Sagens Gang, kunde meddele os disse Oplysninger fra andre Lande, for at vi kunde danne os en bedre Mening om, hvorfor man just skal gaa denne Vej. Jeg skal paa Forhaand sige, at det forekommer mig, at det her fore-